

Autorisation og turnusordning

■ Lunding-Gregersen & Trojaborg efterlyser i ”Turnusordning for nyuddannede?”, *Psykolog Nyt* 2/2010, holdninger til etablering af en obligatorisk autorisation af psykologer efter endt uddannelse, så alle får lige vilkår, samt ideer til arten af en sådan.

Et af forslagene, kastet op til debat, er en toårig praktisk orienteret autorisationsuddannelse med et par enkelte teorimoduler indflettet for at bygge bro mellem teori og praksis. Dette initiativ hilser jeg på den ene side meget velkommen, for endelig stilles fokus på, at vi mangler indsigt og erfaring med praksis, samt ser det positive i, at det giver lige forhold for alle færdiguddannede til opnå autorisation. Samtidig forholder jeg mig lidt kritisk og jubler med forbehold. For er man ved at etablere endnu et kassesystem, som det er tendensen i samfundet for tiden, hvor man definerer på alles vegne, hvad der er godt og hjælper, og hvad der er skidt og ikke hjælper? Alt skal måles og vejes i ønsket om at sikre borgerne de bedste evidensbaserede ydelser.

Well, som borger med tidligere behov for psykoterapeutisk hjælp har jeg bare erfaret, at de terapeuter, som havde de faglige og personlige kom-

petencer, jeg eftersøgte, ikke var uddannede psykologer, men uddannede psykoterapeuter og kropsterapeuter og altså hverken psykologer eller autoriserede psykologer. Og så kunne det jo være lige vidt, om jeg som borger var berettiget til økonomisk støtte hos en autoriseret, og om der hos de autoriserede psykologer stod, at de var autoriserede.

Min pointe er, at det at indføre en bestemt, ensartet toårig praksis-autorisationsuddannelse kan have både positive og negative konsekvenser for både brugere og de færdiguddannede. Kan man være sikker på at denne specifikke efteruddannelse (hvis det er, hvad der er lagt op til?) sikrer alles behov? Det vil jeg altså vove at påstå aldrig kan lade sig gøre, og så har man igen skabt falske garantiordninger for brugerne og pålagt de studerende endnu to års uddannelse oven i de fem år, som de derefter måske supplerer med anden efteruddannelse, der matcher deres temperament. Vi kan ikke frasige os, at vi er mennesker, og at mennesker er forskellige, og at vi bruger os selv som redskab – og at dem, der skal hjælpes, også er forskellige, og derfor har vi brug for at bevare mangfoldighed,

men også respekten for denne.

En anden ulempe ved en sådan uddannelse er, at man selvfølgelig kan øve sig i at bruge teknikker m.m., men at man fx ikke får fingrene i den ”tunge dej”, altså mennesker med diagnoser, hvis det nu er denne gren, man ønsker at arbejde med. Dette ser jeg dog som et meget lille problem, da det jo stadig er størstedelen af befolkningen, der er foruden en diagnose, hvorfor dette element ikke burde være det, der står i vejen for ideen.

Fordelen ved en sådan uddannelse frem for bare supervision er dog, at hvis det foregår som på psykoterapeutuddannelserne, får man mulighed for at observere terapiesessioner udefra på tæt hold og via observation af de andres måder at intervenere på kan lære noget, man ellers ikke ville. Derudover at man selv oplever, hvordan det er at sidde på den anden stol. En uges intervention (som det er på Aarhus Universitet) er næppe nok!

Men hvilke tanker om selve indholdet gør man sig i arbejdsgruppen om en sådan uddannelse? Der er jo mange forskellige teknikker og redskaber, man kan fylde sin redskabskasse med. Hvor mange timer skulle en sådan

uddannelse være? Tænker man på en fuldtidsuddannelse eller en modulopbygget uddannelse som på psykoterapi-

peutuddannelserne? Man må formode sidstnævnte, da førstnævnte vist er en lige lovlig stor psykologisk-prak-

tisk mundfuld at skulle fordøje ud i ét – på to år – eller hvad!?

Dalia Jarom, stud.psych.

Kommentar:

■ Vi er helt enige i, at en turnusliggende autorisationsuddannelse ikke må resultere i fuldstændig ensretning af efteruddannelsen, hverken hvad angår praktisk erfaring eller metode. Dette er da heller ikke hensigten med forslaget, og der er muligvis opstået enkelte misforståelser, hvorfor vi gerne vil benytte lejligheden til at tydeliggøre udgangspunktet for oplægget om en turnusordning.

Arbejdsgruppens opgave har været at se på, hvordan vi kan sikre lige vilkår for nyuddannede psykologer med hensyn til at opnå autorisation. Det har ikke som udgangspunkt været vores opgave at ændre på kravene i autorisationsordningen, men derimod at set på mulige modeller for og udfordringer ved en formaliseret efteruddannelse for alle nyuddannede, der opfylder de gældende krav.

Den eksisterende autorisationsord-

ning kræver som bekendt, at man har minimum 2 års fuldtidsarbejde som psykolog. Det primære i efteruddannelsen er således den praktiske erfaring, der opnås gennem ansættelse som psykolog. Hertil kommer de øvrige krav i autorisationsordningen om konfrontationstimer, udredning og intervention på gruppe- og individniveau samt supervision, som i en ny ordning vil kunne opfyldes gennem tydelige og veldefinerede krav til de arbejdspladser, der måtte ønske at tilbyde turnusstillinger.

Derudover har arbejdsgruppen blandt andet drøftet muligheden for at lade et mindre omfang af teori indgå som elementer i den praktiske efteruddannelse for at sikre kvaliteten og bygge bro mellem det teoretiske universitetsstudium og det faktiske arbejde som psykolog.

Så ja, der er tale om efteruddan-

nelse på fuld tid, præcis som det gør sig gældende i dag. Tanken er ikke at forlænge universitetsstudiet med 2 år, men derimod at sikre lige adgang til og vilkår for opnåelse af autorisation som psykolog.

For så vidt angår selve indholdet i efteruddannelsen, vil det således fortsat afhænge af, hvilke arbejdspladser den enkelte psykolog er tilknyttet. Forløbene på arbejdspladserne kan og vil i mange tilfælde have vidt forskelligt indhold og målgrupper, ligesom valg af metoder og interventionsformer vil afhænge af det pågældende arbejdssted.

Vi håber hermed at have besvaret dit indlæg og klargjort arbejdsgruppens formål og opgave.

*Vibeke Lunding-Gregersen
& Rebecca Savery Trojaborg*